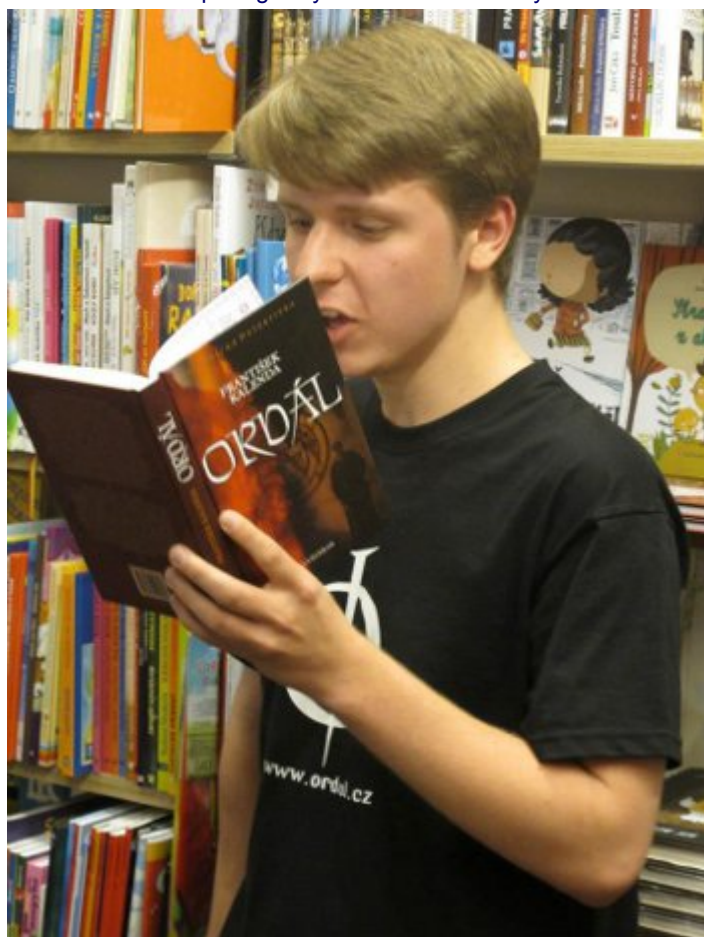

Autor je až na konci potravního řetězce, podotkl student a spisovatel Kalenda

Autor je dnes až na konci potravního řetězce, podotkl student a spisovatel František Kalenda

Ovládá angličtinu, francouzštinu, portugalštinu, přečte si texty ve starofrancouzštině i latině, vydal dva romány a za svou bakalářskou práci dostal v únoru cenu rektora a v dubnu cenu na vědecké konferenci Historie 2012. To vše stihl student obecné antropologie [Fakulty humanitních studií UK](#) Bc. František Kalenda do svých třidvaceti let. „Teď je mi největším zdrojem inspirace Portugalsko,“ říká v rozhovoru pro časopis iForum a vysvětluje, že právě Portugalsko je dějištěm jeho nového románu a portugalsky hovořícímu světu by se rád věnoval i v diplomové práci.

Vaše bakalářská práce *Obraz Byzance v západních kronikách (1095–1204)* sklízí jedno ocenění za druhým. Můžete nastínit její téma?

Věnoval jsem se Byzanci a tomu, jakým způsobem byla vnímána na západě především v době křížových výprav mezi lety 1095 až 1204. K tomuto tématu mě přivedl můj dlouhodobý zájem o Byzanc a čtení kronik. Snažil jsem se dokázat, že vztahy mezi křižáky, západem a Byzancí nebyly tak jednoduché, jak bývají popisovány v řadě českých byzantologických prací, které podle mě představují velmi archaický pohled na problematiku.

Na svůj věk máte neobvykle široké jazykové schopnosti. Jak se tak mladý člověk, jako jste vy, stihne naučit tolik jazyků?

Jazykové nadání jsem asi zdědil po dědovi, který se během svého život naučil spoustu řečí. On to měl ale těžší, protože je nemohl žádným způsobem praktikovat. Já se snažím hodně cestovat, a jazyky se tak učím hlavně při tom.

Nejvíce mě zajímají románské jazyky, které jsou pro mě taková srdcová záležitost. Vždycky se mi líbila francouzština, z čehož vyplynulo, že jsem se začal věnovat také staré francouzštině a latině.

Asi před třemi roky mě navíc chytila portugalština, je to ten nejužasnější jazyk, co znám. Byl jsem tehdy v Portugalsku a kromě řeči se mi líbili i místní obyvatelé, kteří byli přátelští, milí a pohostinní. Začal jsem pak chodit na hodiny portugalštiny a komunikovat se spoustou lidí z Portugalska a z Brazílie.

Zkoušel jsem se učit i jiné než románské jazyky, třeba němčinu nebo švédštinu, ty mě ale tak neoslovily. A angličtina je dnes nutnost.

Chystáte se rozvíjet své jazykové znalosti i prostřednictvím nějakého zahraničního studijního pobytu?

V rámci programu Erasmus pojedou v příštím semestru na univerzitu v britském Durhamu. Vybral jsem si ji kvůli svému zájmu o středověk, Durham University je totiž proslavená svými byzantology. Navíc bych si tam chtěl zlepšit své schopnosti v psaní odborných textů v angličtině. Diplomovou práci bych totiž rád napsal anglicky.

Už jste si vybral její téma?

Chci se zaměřit na portugalsky mluvící svět. Přesné téma zatím doladuji, tak bych jej nerad prozrazoval. Metodologicky bych ale navazoval na svou bakalářskou práci.

Vedle své vědecké činnosti se věnujete také psaní prózy. Dosud jste vydal dva historicko-detektivní romány, které velmi pozitivně ohodnotil literární historik a kritik Martin C. Putna. Jak román *Despota* (2011), tak román *Ordál* (2012), ke kterému Martin C. Putna napsal i doslov, jsou založené na historických reáliích. To jistě vyžadovalo množství práce a především vyhledávání informací. Jak jste stihl knihy vydat takto rychle po sobě? *Despotu* jsem začal psát někdy na konci střední školy. Dokončoval jsem ho postupně, nejvíce času mi zabrala právě faktografická část a potom opravy. S tvorbou *Ordálu* jsem začal rok poté, a zhruba další rok mi trvalo, než jsem ho dokončil. Je ale pravda, že oba texty vznikly skutečně rychle.

Pro bakalářskou práci jste si jistě nasbíral řadu informací a materiálů, zužitkujete je v nějakém prozaickém textu?

To nevím, ale doufám, že ano. Od září ale píši román odehrávající se v Portugalsku.

Prozradíte o něm více?

Chtěl bych, aby to byl historický román s určitou detektivní zápletkou. Příběh se odehrává v roce 1320 v úžasném prostředí Castro Laboreiro, což je odlehlá zvláštní oblast na úplném severu Portugalska. Několikrát jsem tam byl, je to fascinující místo.

***Ordál* se odehrává v Sedmihradsku, o kterém jste mluvil jako o místě, které na vás také velmi zapůsobilo. Inspiruje vás cestování ke psaní?**

Jak kdy. Je ale pravda, že Portugalsko je teď pro mě největším zdrojem inspirace. Doufám, že se co nejdříve podívám do Brazílie, abych si rozšířil pohled na portugalsky hovořící svět.

Četla jsem, že jste studoval na literárním gymnáziu. Pomohly vám k vaší prozaické práci kurzy tvůrčího psaní?

Psát jsem začal ještě dřív, než jsem nastoupil na gymnázium. Je fakt, že jsem chodil na kurzy tvůrčího psaní Jiřího Dědečka, ale myslím, že mi spíše než ve tříbení stylu pomohly k udržení pravidelnosti psaní. Když začnu na něčem pracovat, asi bych nebyl nikdy schopný to dokončit, kdybych nepsal pravidelně každý den.

Když máte rozepsaný román, stanovíte si tedy přesný režim práce?

Když pracuji na sběru materiálů, tak se každý den snažím hodinu až dvě strávit hledáním informací a vytvářením poznámek. Když pak už píši knihu samotnou, pokouším se každý den napsat alespoň dvě stránky.

Jak se díváte jako autor na fenomén elektronických knih? *Despotu* dnes nabízíte na internetu volně ke stažení...

Na jednu stranu mám rád knížky jako takové, na druhou stranu ale sám vlastním čtečku, je to užitečná věc, zvláště na studijní materiály a samozřejmě pro čtení. Elektronické knížky a jejich stahování mi nijak v žaludku neleží. Naopak mám pocit, že to má pro autora řadu pozitiv, protože má tak daleko větší šanci dostat svoje dílo na trh a mezi čtenáře.

Spisovatel dostane z vydané knihy od nakladatelství okolo deseti procent, což je tak strašně málo, že z toho stejně nemůže žít. Z elektronické knížky ale oproti tomu obdrží okolo třiceti až čtyřiceti procent. A kdyby si ji vydal sám, jako to dělá celá řada spisovatelů ve Spojených státech, kteří publikují přímo přes Amazon, dostane půlku, někdy i šedesát procent.

Já jako autor jsem dnes na konci potravního řetězce. Na prvním místě je distributor, který „sežere“ půlku, na druhém místě je nakladatelství a až daleko za nimi jsem já. A to mi ještě zdůrazní, jaké mám štěstí, že jsem knihu mohl vydat a že bych za to měl být vděčný. I když mi o peníze nejde a psáním se asi nikdy živit nebudu, připadá mi tato praxe morálně nefér. S příchodem elektronických knih ale autor získal silnější pozici. A to mě těší.

Všechny informace o prozaickém díle Františka Kalendy se dozvíte na jeho [internetových stránkách](#).